

Lyk. Jeg har derfor tænkt mig, at i alt Fald dette **Ændringsforslag**, hvorved vi skulle stemme over, hvor længe eller hvor kort Præsten skal prædike, ikke alvorligt vil blive gjort til Gjenstand for Afstemning her; men, naar det alligevel bliver Tilfældet, ja saa vil det maaskee være et nyttigt Blik til at vise os, hvormegent man er opfordret til at være varsom med Behandlingen af saadanne legislatoriske Strøtanter, som man seer undertiden fremkomme, navnlig i Slutningen af Sessjonen. Nu kan jeg vistnok paa ingen Maade nægte, at denne Lov vil blive ikke lidet forbedret, navnlig naar Landstinget maatte gaae ind paa det principale Forslag, der er stillet af et æret geistligt Medlem, og som er tiltraadt fra Regjeringens Side af den høitagtede Premierminister paa Cultusministerens Vegne, forsaavidt derved denne Sag vil blive opstillet, betragtet, gjort gjældende som en MenighedsSag, og der altsaa vil ligge dert, at det i Virkeligheden ikke er Landstingets og Rigsdagens Sag, at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Optagelsen i et Troessamfund, hvorofte det skal skee, under hvilke nærmere Betingelser det skal skee o. s. v. Forsaavidt vil det være en virkelig Forbedring; men jeg skulde altsaa forsaavidt meget ønske, at ialfald dette **Ændringsforslag** maatte komme ind, hvis man endelig skal komme i den Nødvendighed at sætte en saadan Lov som denne ind blandt den Samling af Forandringer, som Rigsdagens Virksomhed har bevirket i Danmarks Lovgivning. Men jeg kan alligevel ikke bestemme mig til at stemme for Lovforslaget i sin Heelhed; thi det forekommer mig, at naar vi nu have faaet den Sikkerhed, som vi have faaet ved en Udtalelse fra Regjeringen, for at den er stemt for, at hvor Haldelen af Familiefædrene ønsker det, kan Confirmationen finde Sted to Gange om Aaret, saa kunne vi med den største Lethed, uden at vi behøve derom at give nogen Lov, beredige os derved. Her er jo i saa Henseende den fuldstændigste Sikkerhed, som kan være, idet vi have Regjeringens Udtalelse i denne Retning, og der kan altsaa efter de Udtalelser, vi have modtaget fra den høitagtede Cultusminister, der nærmest har med dette at gjøre, ikke være mindste Tvivl om, at han vil bevirke dette,

følgelig uden nogen Lov. Jeg kan saaledes aldeles ikke indsee, at det skulde være til nogen Nytte, at man ved Lov bestemmer en i sig selv saa ubetydelig Ting som denne, og hvoraf altsaa vilde følge, hvis det senere maatte findes rigtigt, at der skete Forandringer i andre Henseender, f. Ex. at det ikke skulde være første Søndag efter Michaelis, men derimod 2den eller 3die osv., at man da atter skulde votere en Lov herom. Er der fra vort Standpunkt nogen særegen Grund til at lade det være den første Søndag efter Michaelis, og kan det ikke ligesaa godt være den 2den eller 3die efter, eller den første, anden eller tredje Søndag før Michaelis? Her er sagt, at det skulde være af Bigtighed, fordi Nogen muligviis skulde reise tilføes. Men jeg sætter, at Nogen skulde reise tilføes midt om Sommeren, var der da fra vort Standpunkt Noget til Hinder for, at den fandt Sted i Juni Maaned eller, hvis om Vinteren, da ved Juletid? Jeg kan ikke i mindste Maade indsee, at der herfra skulde opstaae den allermindste Betænkelighed derved, men derimod kan jeg fuldkommen vel indsee, at man handler mindre rigtigt, dersom man vilde indsuevre sig selv ved smaa ubetydelige Lovbestemmelser saa meget, at det ikke kunde skee saadanne i sig selv ringe Forandringer, uden at der derom skulde behøve at udkomme nogen ny Lov, der skulde passere begge Dele af Rigsdagen. Det forekommer mig derfor, at jo mere man tænker over den hele Lovforandring, desto mere seer man, at man bevæger sig paa et meget uheldigt Gebeet, og at jo mere man spørger om, hvad det er for en Trang, der skulde afhjælpes, desto mere maa man komme til at opdage, at det er ingen uden netop en saadan, som jo meget let og simpelt kan afhjælpes ved saadanne Forholdsregler, som det maatte staae i Regjeringens egen Magt at kunne træffe, og som vi paa ingen Maade kunne tvivle om, at Regjeringen efter de Udtalelser, vi her have hørt, meget gjerne vil træffe.

Thalbiger: Jeg kan meget vel forstaae, at den sidste ærede Taler har udtalt sig imod mit **Ændringsforslag**, da han jo tillige har udtalt sig imod hele Loven; han ønsker ingen